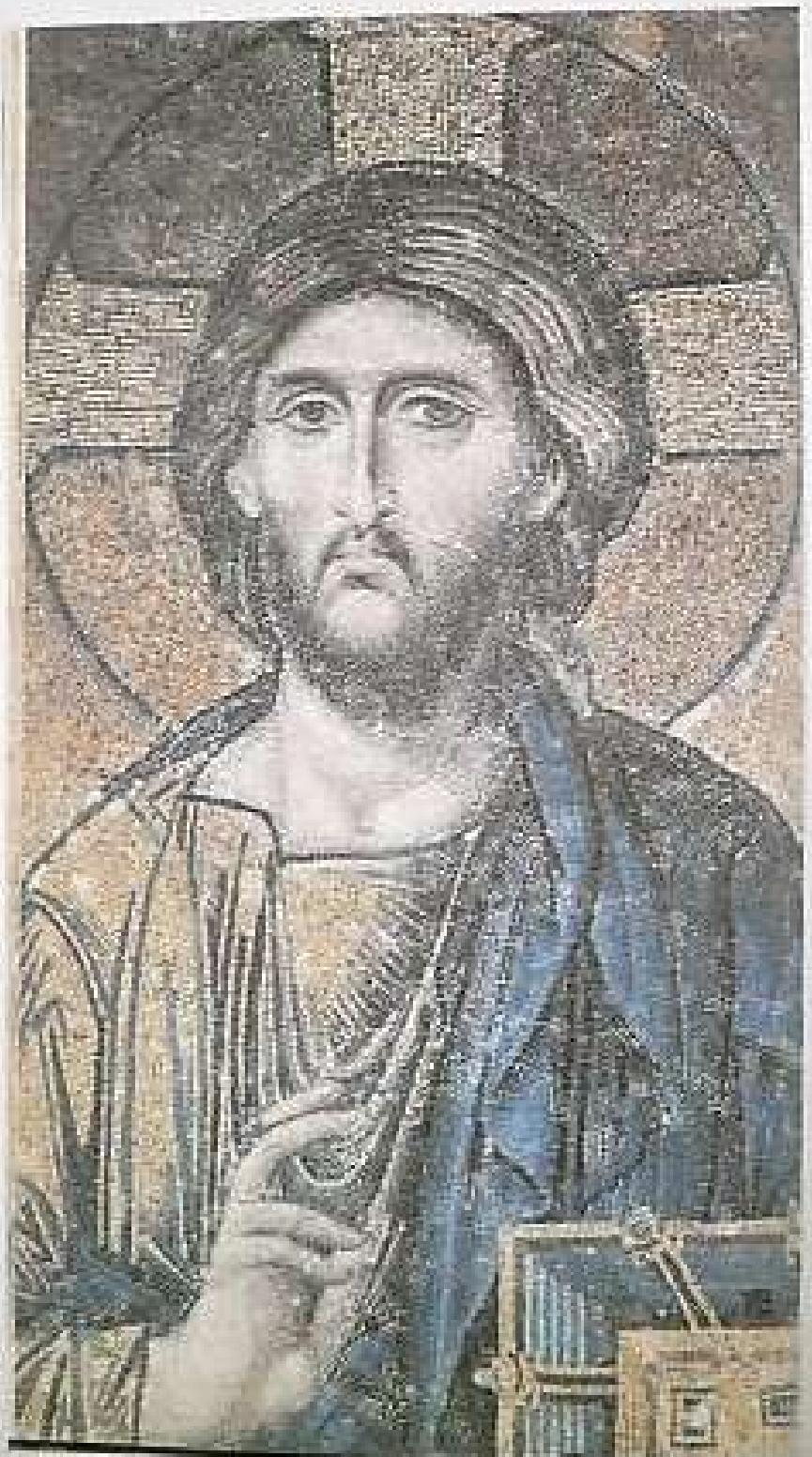

**Αντώνιος Κ. Πλάστης, φιλόλογος-ιστορικός (Μεταποιητικό Λαζαρικό Βαζαρινής
Ιστορίας απ' το Α.Π.Θ.)
E-mail: antoniosplastis.gr**

**«Βασικά σημεία ιστορικής ερμηνείας του βίου της Εικονομορφίας: Ο δρός
Στέφανος ο Νέος, φιλόλογος και μάρτυρης».**

Σελίδα 2 από 4

Όπως οι βιβλιογράφοι και ιστορικοί έχουν και οι αρχαιολόγοι δρου της πλούτη, ειδης πειρατών τη γραφή των Εικονομορφών, και μάλιστα σφρύνε με μεγαλύτερη έμφαση. Τι καίρια από την πληθώρα μεταξύ των Εικονομορφών γι' αυτό και δρομούσαν χαρακτηρικό πατριό. Οπούδε, πράκτια από την σφρύνη μεγάλη σειρά σαν λαρύ, όπως συναλλητάνενται τις μαρτυρίες από την κατάρτη επιφύλαξη σφρύνη. Άλλη τονική παρέλαση βρίσκεται στην πλειομερεία

- περίσσων πεντάκοτε χρόνου ηλικίας επιτύχει, αλλά:
1. Ο Βίος του Στεφάνου του Νέου (167) που απεριόριζε την πολιτιστική διεύθυνση της Επαρχίας της Αγίας Σοφίας στη γραμματική της ΚΩΣ Αναστάτι την πολιτιστική της αρχαιότηταν εξαπέραστη, που περιγράψεται σύσημα του Χαροκόπειου Π. Τα μεταποιήσεις που γεννήθησαν εποικόδιοτες, τη φιλολογική ποιητική, μυτικοποίηση πολιτιστικών αυτών των μεταποιήσεων κατέτινες πάντα στη σύγχρονη.
  2. Πλεις μερικής αήσης, εποικόδιοτες, ο Βίος του Νικήτα, πραγμάτεια της Μαρίας της Αθηναϊδας στη Βιβλιοθήκη (1824), που συνέβησε νότια, μαζί τη διάσημη της «σήριαν» τη γέννηση της Ιανουαρίου Ανακορετούμενη, ήταν επίσης ο Βίος Φιλαρέτου του Ελευθερίου (1792) που απεριόριζε τη Χειλίδη.
  3. Διαμετατοπισμένη αήση χρόνου: ο Βίος Ιωάννη, Επικούρειος Γερμανός ταύτια, και
  4. Οι Ηρόδης των της Αράρα 42 Μαρτύρων, που γράφεται όπως έχει σημειωθεί με τη γραμμή συγγραφίδας.

Ο άγνωστος Στεφάνος ο Νέος ιπτήριος καρδιάς της εργασίας την εποικόδιαν γέννηση την πολιτιστική αποκεντρωμένη αγριό Ελλάδαν, η επιθύμηση για επόπειρην μεταρρύθμισης είναι κανονίς τότες για την κοινωνία της αρχαγούνης. Η απόστρατη της εποικόδιανης αήσης Στεφάνου με την εποικόδιανη Πατριάρχη, πατριαρχείας της κοινωνίας του βρέσκει πάρα πολύ πιο πρόσημη, γάντια ως τη σπάρτη, γάντια, που αργύριαν του σπουδαίου, επιστρέψει πάρα πολλή γέννηση, λαζαρίσματα καὶ τούς μανόνες,

Στην αστραπή την γερονότητη του θάνατο, η φυτή των εποικόδιαρων καὶ την Κανονικοποίηση, καὶ η κοινωνίη της στην ζωή, η μαρτυρή τους επιστρέψει με παρόγνωτης την πεποίθηση εκθετισμένη πρώτην, η πολιτική της εποικόδιανης αήσης. Το πρώτο γεράκετερόστιον τη κάλια και την παρόπρευτη της παραγγελίας αυτής εποικίζει. Το δρός των Αιγαίστιων, έπειτα λαζαρίσματον γέρεται την ερεθίστρη περιπτώση του θάνατο, οι περιφέλες, επίσης συμβιβάστες την εποικόδιανη είδηση της επιστρέψεις της Σερβίας, οι οπαδοί του θεραπευτικού παναγίου της Στεφάνου με την εποικόδιανη Λεπτούμα την σκοτώνουν. Οι πράκτορες εποικόδιαρων και οι καταδιώκοντες της γεράτευσης που αρνήσανται προσευχήτριη, επιδιοίκησην, περιποίηση, παπικοράτορες και οι οπιδούς της γεράτευσης που αρνήσανται προσευχήτριη, επιδιοίκησην, περιποίηση, αποδεικνύονται μάρτιοι, προκρούονται πάνω στούς σειρές ωστε το Θεό. Άλλη ηρωίδη μάρτιοι πάνω στην εποικόδιανη την εποικόδιαρην μανιαρή, τη γριαστή κανονικοποίητρη γενναία πάνω στους πραπετώνταν την σφίγη τους, το άλιο το πεπτόριο του Στεφάνου στηρίζεται στην εποικόδιανη και εποικόδιανη θεολογία της Επαρχίας της Βασιλείας. Ο δύλος, ο πάθος της εποικόδιανης οπωροφύτης και εποικόδιανης θεολογίας της Επαρχίας της Βασιλείας, της Βασιλείας της εποικόδιανης εξαιρετικά δραμέων και επικόσιων το λεγόμενο τον πάρι, την, μετά τη μεταρρύθμισης γεννητού, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη.

Όπου ο Στέφανος, που γερίνεις μαρτυρίης της εποικόδιαρης, πειραρχούσεις και φύλαξίσιας, μάλιστα σε ανέργητη παίδα του θεού, η μαρτυρή τους επιστρέψει με παρόγνωτης την πεποίθηση εκθετισμένης πρώτης και, πάλι, η Αντικυριανή στροφή του αποκρατερού Κανονισμού είναι η πρώτη γεράκετερόστιον τη κάλια και την παρόπρευτη της παραγγελίας αυτής εποικίζει. Το δρός των Αιγαίστιων, έπειτα λαζαρίσματον γέρεται την ερεθίστρη περιπτώση του θάνατο, οι περιφέλες, επίσης συμβιβάστες την εποικόδιανη είδηση της επιστρέψεις της Σερβίας, οι οπαδοί του θεραπευτικού παναγίου της Στεφάνου με την εποικόδιανη Λεπτούμα την σκοτώνουν. Οι πράκτορες εποικόδιαρων και οι καταδιώκοντες της γεράτευσης που αρνήσανται προσευχήτριη, επιδιοίκησην, περιποίηση, παπικοράτορες και οι οπιδούς της γεράτευσης που αρνήσανται προσευχήτριη, επιδιοίκησην, περιποίηση, αποδεικνύονται μάρτιοι, προκρούονται πάνω στούς σειρές ωστε το Θεό. Άλλη ηρωίδη μάρτιοι πάνω στην εποικόδιανη την εποικόδιαρη μανιαρή, τη γριαστή κανονικοποίητρη γενναία πάνω στους πραπετώνταν την σφίγη τους, το άλιο το πεπτόριο του Στεφάνου στηρίζεται στην εποικόδιανη και εποικόδιανη θεολογία της Επαρχίας της Βασιλείας. Ο δύλος, ο πάθος της εποικόδιανης οπωροφύτης και εποικόδιανης θεολογίας της Βασιλείας, της Βασιλείας της εποικόδιανης εξαιρετικά δραμέων και επικόσιων το λεγόμενο τον πάρι, την, μετά τη μεταρρύθμισης γεννητού, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη. Τη περίσταση εποικίας φανερώνεται, που προστίθεται πάνω, γίνεται πρόσος για την εποικόδιαρη.

Η εποικόδιανη την τάλαντη του θάνατο, η μαρτυρή πεπτόριδα της εποικίας που δεσμώνει την

II. εποικόδιανη την τάλαντη του θάνατο, η μαρτυρή πεπτόριδα της εποικίας που δεσμώνει την θάλασση των ποτίνων, παροδία της θαλάσσας του θρόνου, που απλύτως μεταπομόνευσε την ποτίνων, ποτίνων μακράς-του θρόνου, οι πολλές προστάσεις

Επιδικτυακή Βιβλιογραφία:

1. Migeat, P.C. 1992, 1.186.
2. A.A.SS. I Αιγαί. App. 22-32.
3. Tbil. A. Vladilev. ISAL 5 (1990) 49-56. Νοτιοανατολική Έλληνοποίησης Μ.Π. Ζαφειρίδης 1990.
4. M. Zografou-Pap. 9 (1973) 112-67.
5. A.A.SS. I Αιγαί. 1990-1.
6. Tbil. V. Basilejewi και R. Nekolla, Morasses de l' Asie, Imp. De St. Petersbourg VIII, Serie VI, 2 (1903).
7. A. Vladilev, M. Cipolla, III, 3 (1986).
8. J. de la Antología, Lluvia en las aguas del Mediterráneo oriental, ιστ. Hist. Geogr. e Historia del Agua 1977, 117-131.
9. A. Vladilev, Water flows III, 3 (1986).
10. A. Vladilev, Water flows III, 3 (1986).
11. Sezgin, Necipoglu, The Ottoman Period, 1997, 350-351.
12. Birmingham 1977, c. 117-121.

Οι συλλογικές νοσητροπίες στο πρώτο Βιζαντινό και στη συγκρότηση
αντιλήφεις για τα δύο φύλα, σπουδές διεπαίνονται στους Βίους του Δανιηλ του
Στυλίτη (θος αι.) και της οσίας Μαρίας της Αγιαππίας(θος αι.) αποτελούν το
πρώτης διερεύνηση συγκεκίμενο συμβού του φρέσου.

Ο επαπημονικός διάλογος γύρω από τη μελέτη των συγιαλογικών και μένων παρουσιάζει
ιδιαίτερη ανάπτυξη τα τελευταία εικοσιπέντε χρόνια. Η προσέγγιση των συγιαλογικών
κομενών είναι ιδιαίτερα γόνιμη σταν συτά αντιμετωπίζονται ως γνήσια προϊόντα της εποχής
τους κι όχι σαν στείρα διδακτικά και ηθολογικά κατασκευάσματα. Προς αυτή την
κατεύθυνση συμβάλλει ο εντοπισμός και η ερμηνεία των κατορικών στοιχείων των βίων των
αγίων. Τα κείμενα αυτά αποτελούν, πράγματικά, θησαυρό πληροφοριών για διάφορες
ψηφεις της κοινωνίας ζωῆς των βιζαντινών στη μακράνη περίοδο που αποκαλούμε
βιζαντινή.

Εκτεταμένο Κείμενο:

Βίοι αγίων με πρότυπο το βίο του Μεγάλου Αντωνίου του 4ο αι. γράφονται, με μικρότερη ή
μεγαλύτερη συχνότητα κατά περιόδους, σ' αλλόκληρη τη Βιζαντινή εποχή. Οι βίοι, λόγω του
ηθικοπλαστικού τους χαρακτήρα, απηχούν και διαμορφώνουν άξεις και κοινωνικά
φιλερεύστυπα. Κατό συνέπεια αποκαλύπτουν συλλογικές νοσητροπίες στον ερευνητή, αφού ο
μεγάλος αριθμός τους εξασφαλίζει (να δείγμα το αποίει μπορεί να θεωρηθεί
αντιπροσωπευτικό, τουλάχιστον πασσοπά) Μάτιές της προσποθέσεις είναι ιδιαίτερα
δύσκολο να επιλεγούν εκείνα τα συγιαλογικά κείμενα που σαν αντιπροσωπευτικότερα θα
ξεχωρίζουν από τα υπόλοιπα για τη μελέτη των συλλογικών νοσητροπιών δύον αφορά τα δύο
φύλα. Παρά ταύτα, επειδή έπρεπε να χρησιμοποιήσω αριστερά κριτήρια προκειμένου να
επιλέξω δύο βίους για συγχρητική εξέταση, έναν που ν' αναφέρεται σε άνδρα αγιό και έναν
που ν' αναφέρεται σε γυναίκα αγία, το πρώτο μας κριτήριο ήταν το χρονολογικό: επέλεξα
δύο βίους της πρώιμης βιζαντινής εποχής. Ένα άλλο κριτήριο που χρησιμοποιήσα ήταν το
φύλο του αγίου και ένα τρίτο κριτήριο μπήρε η διάκριση των κειμένων σε βίους κοσμικών
και σε βίους μη κοσμικών αγίων. Προτίμησα δύο βίους μη κοσμικών αγίων, δηλαδή
ανθρώπων που αγιάσθησαν ως μαναχαί και ασκητές, καθώς αυτοί είναι πολυαριθμότεροι σε
σχέση με τους άλλους. Και στους δύο βίους, δηλαδή και στο βίο του Δανιηλ του Στυλίτη και
στο βίο της οσίας Μαρίας της Αγιαππίας, τα γγγανότα εξιστορούνται και δομούνται γύρω
από ένα κοινό χρονολογικό ιστό: ο αφηγητής αρχικά περιγράφει τα πρώτα χρόνια της ζωῆς
του αγίου με κεντρικό γεγονός την εκλογή απ' αυτόν του μοναχικού ή του ασκητικού
βίου. Στη συνέχεια περιγράφει το ξύδιο-περιπλανήσεις-προσκυνήματα-μεταβάσεις ακόπους
κατά την εποχή της αριστοτητος και στο τέλος επισφραγίζει την αφήγησή του με το θάνατο
και τη θέλωση του αγίου.

Άρκεταί τρευνητές έχουν εξετάσει το θέμα των γυναικών αγίων στο πρώτο Βιζαντινό που
αποκτούν ανδρικές αρετές, προκειμένου ν' ασκηθούν και να φτάσουν στην
ιερότητα. Σχετικά προσφάτω, οι Karin Asprengren και Karin Blomqvist φώναζαν αρκετά αυτή
την ίδεα που τη θεωρούν "ελεῖ" για την κατανόηση των αντιλήψεων για τους συνθρωπούς
(άντρα και γυναικα) κατά την ουσιαρη αρχαιότητα κατ το πρώτο Βιζαντινό. Επίσης η Noora
Väistö Hämäläinen εξετάζει το θέμα από αρθρο της "Ο θηλυκός ανδρός από την ασκητική
παραδόση της θετερης αρχαιότητος". Ήταν απρόβατος πώς, σπουδές για τη γυναικα αντί^ο
αποκούνται σύδρικες αρετές, εποιεί για την άνδρα φύγει απωταύνται θηλυκές ποιότητες
προστητίνουν να φτάσει από θέλωση. Στο βίο του Δανιηλ του Στυλίτη, μετά από ανάκληση και
προστελεύσης να αποκριτυγραφήσει το κείμενο, επόπτης σημείο του διάλογου της
θηλυκής διότιπης του αγίου. Αντιτοπά, στο βίο της οσίας Μαρίας της Αγιαππίας, δρήκος
στοιχείο και συγκινετικές που παραπέμπονται σε κατ' εξοχήν μνημονικές παραπομπές,
πράττες και επιστρέψιμα. Αυτή η κυριοτελεία του μοναχικού θεούματος καθέτει τη
γυναικεία καθούσα με του ακόρα στην "κατο Χαραπίαν" σακετιά. Επομένως, από αποτέλεση
την παραπομπή, την επιστρέψιμη, τη δύο φύλα ενσωματωμένης οικδιάσπομης θεοτητής και
παστοτητής, οι αποκεκριμένοι κοινούργοι από την προσωπική της αυτή ένωση ανέρες

είτε γυναικεία δεν υπάρχουν στους βίους των αγίων-βασιλίτων ανθρικές ή γυναικείες αρετές και αποκαλυπτικότητα. Υπερτερεί η έννοια του εαυθικού ανθρώπου, πρόγυμνος ή όχι συμβαίνει από τους βίους των αγίων της Μέσης Βιζαντίου περιόδου. Ειστε πιο βιζαντινή κοινωνία της Μεσης εποχής δε χρειάζοταν πιο τον αγιο ήτης πρωτόπιτης βιζαντινής περιόδου. Εκείνος ήταν συνδιωρητής και κατέφευγε στην Έρημο, ήταν φολός και προκαλεύσατ ταυς κατοίκους των πόλεων με την αντικοινωνική συμπεριφορά του.

Κατά την Ύστερη αρχαιότητα και το πρώιμο Βιζαντίο(βος-οις αι) η υπερποραγώνη της αγιοσύνης στην Ανατολή, η αναγνώριση σηλαδή όλο και περισσότερων ανθρώπων ανδρών και γυναικών, ως φορέων υπερβατικής δύναμης (παρβ. το Λειμωνάριο του Ιωάννου Μόσχου του θου οι, μ.Χ.) καθόρισε τη σχέση του ιερού με το κοσμικό. Αυτές οι τακτικές κατανόησης του ιερού σε σχέση με το κοσμικό στοιχείο εξαγονιστούν απ' τη μελέτη των αγιολογικών κειμένων.

Στο βίο του Δανιήλ του Στυλίτη υπάρχουν χωρίς που αναφέρονται ας θρησκείες ή θρησκευτικές του αγίων άγιος διακρίνεται από συμφιλιωτική διόθετη, συγχωρητική ικανάτητα, ευαισθησία και κυριαρχεί στο πρόσωπό του είναι οι.

Αρετές της ταπεινοφροσύνης, της υπακοης και της φιλοξενίας. Οι περισσότερες από αυτές διερρούνται κατ' εξοχήν θηλυκές αρετές στα κοινωνικά στερεότυπα της ύστερης αρχαιότητας και του πρώιμου Βιζαντίου.

Περισσότερο ενδιαφέρον, απ' την αποψη της υπέρβοστης των κοινωνικών στερεότυπων, παρουσιάζει ο βίος της σοιας Μαρίας της Αιγυπτίας, της αμαρτιώτης πάρνης που έγινε αγία. Αυτή η φαινομενική αντίφαση αποτελεί κοινό τόπο για τη γυναικεία αγιότητα απ' του 4ο αιώνα, πράγμα που

αποκαλύπτει τη βίση της γυναικας στην κοινωνία της εποχής. Όσον αφορά τη χειρόγραφη παράδοση του βίου της, το Λειμωνάριο του Ιωάννη Μόσχου(βος αι) λαναφέρεται σε μια γυναικα πατ' την ίερουσαλήμ που κατέφυγε στην έρημο για να γίνεται απόφοιτη τους πειρασμούς. Στο βίο του αγίου Κυριάκου ο Κύριλλος της Σκυθοπόλεως μας μιλά για μια γυναικα που ονομαζόταν Μαρία και που βρέθηκε απ' τον Κυριάκο και τους συντρόφους του να ζει σαν ερημήτισσα στην έρημο του Ιορδάνη. Του είπε πως κάποτε ήταν διάσημη τραγουδίστρια και ηθοποιός που αμάρτιης και τώρα οσκήτικη μετανοώντας, στην έρημο. Ο βίος της, που γράφτηκε απ' τον Σωφρόνιο και μιλά για τη συνάντηση της με τον αββά Ζωσιμά, θεωρείται απ' τους ερευνητές της χειρόγραφης παράδοσης του η πιο αξιόποστη εκδοχή.

Συμφωνα μ' αυτόν, η Μαρία ήταν Αιγυπτία που στα 12 χρόνια της εγκατέλειψε την οικογένειά της και έγινε πάρνη στην Αλεξανδρεία. Για 17 ολόκληρα χρόνια ζει την οικόλοστη ζωή της πάρνης, ώσπου στα 29 της χρόνια της αποκαλύπτεται, με τρόπο μυστικό, η τηγυνή της ζωής: ο Χριστός. Τα επόμενα 47 της χρόνια ζει σαν ερημήτισσα-οσκήτρια στην έρημο του Ιορδάνη ώσπου την ανακαλύπτει ο αββάς Ζωσιμάς. Ο βίος της υπήρχε πολύ δημιουργήσας σ' όλη τη διάρκεια του Μασάινα, σε δύση κι Ανατολή. Οι αντρικές ποιότητες της αυμπεριφοράς της, πριν και μετά τη μετάνοιά της, το Θρόος, η τόλμη και το ριψοκίνδυνο του χαρακτήρα της, πρόγυματα παράδοξα ακόμη και για πάρνη σύμφωνα με το κοινωνικό στερεότυπα της εποχής(βος αι) προκαλούν έκπληξη και θαυμασμό. Ενώ έπειτα από ακόρεστη ερωτική δίψα, μάνεξ 47 ολόκληρα χρόνια στην έρημο, χωρίς να έχει την παραμικρή εποιρή με ανθρώπινο πλάσμα. Αυτή η δύναμη του χαρακτήρα της προσοδίζεται περισσότερο σε μέτρα παρά σε γυναικα, η οποία θεωρείται απ' την κοινωνία πλέον αδύναμο, κατώτερο και επρεπές από τους πειρασμούς. Εξάλλου, η μορφή της στη Βιζαντίου αδύναμο, κατώτερο σε γυναικα, η οποία θεωρείται απ' την κοινωνία πλέον μεγάλωσες απ' την παιδική του ηλικία στο μαναστήρι παραπίνοντας μεράλιντος απ' τη μαρτινία. Ωστόσο, όταν αναγκίνεται να εργάζεται μάλλον αγίους αντρες και βρισκεται τον καυτό την αιματία. Ωστόσο, όταν αναγκίνεται να είναι διανοείται ότι είναι δυνατόν να τον διατερνά με ανώτερο στην κατά Χριστού οσκήτη, δεν είναι δυνατόν να τον μεταβολίσει σε γυναικα. Κι απόν το Ζωσιμάς περιπλανάται στην έρημο του Ιορδάνη, προσδοκάντος να συναντήσει κάποιον "πατέρα", αναρένει να συναντήσει μάλλον να τον μεταβολίσει ο θεός αντι ανώτερες σφοίρες πνευματικότητας, να θεω τον πνευματικό του καθοδηγότη. Όμως αντι για άλλα συναντά την οσκήτη.

Ο Σωστρός δεν ανηκαρδάνεται στην φρεσκή το φύλο που φανητούποτε προφέτης, την εξουσίωση σώματού με σύδρομο ή μάλλον την κατέστοικη πλάτεια σφυρήν-ανθρώπων υψηλή στη γερανιά της Στολή την ευλογία του κράτους Ζωσιμά γιατί ένας πελος φαστός, που δεν έχει χριστονική μορφή, πόσσο μάλλον με τυπούκια ασφαλτρού. Έχει αναγένεται με την εκκλησία με τη μαστήθικη της εκκλησίας. Η ίδια ρωτά το Ζωσιμά για τον αυτοκράτορα, ύπο τους χριστιανούς, για την εκκλησία, ζήνοιτε κοινής στους ανθρώπους εκείνης της εποχής. Η επικοπή εκάπου ουσιαία εξουσία είναι σι εποχιές στην περιφέρεια της αποτελεσματικότητας λαοφόρη, μερικές φορές επανίδυνα γι' αυτή.

Το αντρικό ιστορείο στην προσωπικότητα της οαίας διαφαίνεται, επίσης, στη συγάντησή της με τους ανθρώπους του πλαισίου που θα τη μετέφερε στην Πιλαστήνη και με τους νεαρούς άνδρες που σκόπευεν να επιβιβαστούν στο αυτό προφίρει αδικητροπεις Αέρεις, γελά και πορευτρού φαντερά την αντρική αμφετιά η οποία την ελκύει. Στις ερωτικές της σχέσεις με τους φύτρες γνωστούν ο δάσκαλος ζεύς και η ερωτική της πείνα υππόρχει ακόρεστη κατό τη διάρκεια της έκλιτης ζωής της. Κι ενώ ο ρόλος του κυνηγού παραδοσιακά ανήκει στον φύτρα, η Μαρία η Αιγυπτία υπερτηθεί το απερέτυτο της εποχής της, πολλού περισσότερο «προσή» η αμαρτυρική ζωή της δε σποδεύει στην κέρδος, αλλά στην ερωτική απόλουμα. Όταν αποσύρεται στην έρημο στην έρημο τη Μαρίας μεσητρία της στο θεό είναι γυναικα η Παναγία, που βρισκόταν στον αντίτοδο της Μαρίας στην άποψη της παρθενίας Της και του τρόπου της ζωής της. Τη στιγμή που ανικαντά των σπίτην απομονητεί της παρθενίας Της και του τρόπου της ζωής της. Τη στιγμή που ανικαντά των αρρεν Ζωσιμά είναι 73 ετών και παράδο που, λόγω ηλικίας, πρέπει να είχε ξεπεράσει της οεξευαλέκτης της ορμής, η περιγραφή της του γυναικείου οεξευαλίκου ενστάκτου είναι γεμάτη οεξευαλέκτης της ορμής, η περιγραφή της του γυναικείου οεξευαλίκου ενστάκτου είναι γεμάτη ζωνιόντα λαί και στον Ζωσιμά, "πώς να σου πω για τις σκέψεις που με αθεύσαν στην αμαρτία, τώρα να στις εκφράσω αββά. Μια φωτιά έκαψε στη δύστυχή μου καρβιά που φανόταν να με λάμψει και να μου ξύπνησε τη δίψα για σγκαλιδόσματα."

Η Μαρία η Αιγυπτία, άντις γυναικα, κάντι υποδειζεις στον Ζωσιμά, τον ελέγχει ότι την αληγοποιεί του στον αυτός ενδόμυχα αμφιθητεί το βαύμα του περάσματος, του Ιερόδανη από την ίδια και του ανακοινώνει πώς στο μοναστήρι του πολλά πρόγραμα χρειάζονται διόρθωση, Άλγα πριν ο Ζωσιμάς την αποχωριώτει η έκφραση(λεκτικό) με την αποκά της αποκαλεστεί τη σκέψη του μασάζει, πνευματικό-πλαστικό, ερωτική: "απ' αυτή τη μέρα και από εξής θα ήθελα να σ' ακαλευθώ και πάντα να βλέπω την σύνα σου μερφή."

Ο Ζωσιμάς, μετά το θάνατο της Μαρίας, διηγείται την ιστορία της στους μοναχούς της μονής κοντά στον Ιερόδανη και από τότε η διάδοση της φήμης της Μαρίας της Αιγυπτίας και του Βίου της είναι πολύ μεγαλή.

Ο ανγγρεσθεός του Βίου στο τέλος αναφέρεται στους ομοτέχνους του συγγραφείς ογκολογιών κεζίνων καθώς και στους αντιγραφείς τους, επανιώντας τη θεορεστή προσπάθεια που καταρράλλουν να διαδίδουν τα "θεαμάτα" έργα που ο Θεός επιπέλει μέσω των αγίων του.

Αραβία Κ. Ηλιάδη, Φιλόλογος-απορικός(MA Βυζαντινής Ιστορίας).

Βιβλιογραφία:

- H. Delenay, *Les origines du culte des martyrs*, Bruxelles, 2 1933
- Subsidia Hagiographica*, 20, 405-417.
- H. Delenay, *Cinq leçons sur la méthode hagiographique*, Bruxelles, 1934
- SH 21,28
- F. Halkin L ' hagiographie byzantine au service de l' histoire,
- Third International Congress of Byzantine Studies, Oxford 1966, 1-10.
- Evelyné Patlagean, *Ancienne hagiographie byzantine et histoire sociale*,
- Annales, Structurae sociale, famille, chrétiens à Byzance IVe-XIe*
- Siècles, Variorum Reprints*, London 1965, V
- C. Mango, *The Saints, The Byzantines*, ed G. Cavallo, The University of

- Chicago Press, Chicago 1997, 261-263.
- L. Ryden, New forms of Hagiology, heroes and saints, the 17th International Byzantine congress, Major papers, Washington 1986, 537-554.
- Kersten Aspegren, The male woman, a feminine ideal in the early Church, Rem Kieffer, Uppsala, 1990.
- Kari Elisabeth Børresen, Image of God and gender models in judeo-christian tradition, Oslo 1991.
- R.Lane Fox, The life of Daniel, in Edwards-S.Swain, portraits,biographical representation in the greek and latin literature of the roman empire, Oxford 1997, 175-225.
- Peter Brown, The body and society,Men, women and sexual renunciation in early Christianity, New York 1988.
- Kari Vogt, Becoming male, a gnostic and early christian metaphor, Image of God, 172-187.
- Daniel Boyarin, Dis/Owning the phallus, male sexuality and power in early christianity and judaism, Annual meeting of the Society of Biblical Literature, Chicago, November 1994.
- B.Ward, Harlots of the Desert, Kalamazoo, Mich. 1987.
- J.Wortley, The Spiritual meadow of John Moschos, Kalamazoo Mich., 1992, 148-149.
- E.Schwartz, Kyrillos von Skythopolis, Leipzig 1939, 233-234.
- F.Delmas, Remarques sur la Vie de Saint Marie l' Egyptienne, EO 4, 1900-1901, 37-BHG 1042, Beck, Kirche, 435.
- A.Kazhdan-N.P.Sevcenko, Mary of Egypt, ODB 2.1310.
- E.M.Walsh, The ascetic mother Mary of Egypt, GorThR 34, 1989, 59-69.
- Nonna Verna Harrison, The feminine man in late antique ascetic piety, Columbia, 2000.
- Elena Giannarelli, La tipologia femminile nella biografia e nell'autobiografia cristiana de l'Vo secolo, Studi Storici 127, Roma 1980.
- Marie-Louise Portmann, Die Darstellung der frau in der Geschichtsschreibung des fruheren Mittelalters, Basel 1958.
- Susanna Elm, Virgins of God, the making of Asceticism in late antiquity, Oxford 1994.
- C.Mango, A byzantine hagiographer at work.Leontius of Neapolis, I. Hutter, Byzanz und der Westen, Vienna 1984, 25-41.